

DOMINIQUE STRAUSS-KHAN, el polític socialdemòcrata francès, comentava fa poques setmanes a Quim Colominas, que no n'hi ha prou amb un *beau sourire* per guanyar la presidència de França. Els ciutadans, deia Strauss-Khan, sempre s'acaben preguntant *ou est le beef* (vegeu-ne l'entrevista que la Fundació Trias Fargas li va fer a www.fdtriasfargas.cat). Un altre polític socialista francès ens comentava tot just ahir que encara riuen ara pensant en la cara d'entusiasme d'un socialista català quan li van presentar Ségolène Royal. «Per què estàs tan content?» li van demanar. «Home, perquè la Ségolène representa una gran novetat!», va dir el nostre compatriota. «Ah sí? Quina? Me'n pots dir alguna de concreta?». I és clar, el nostre catalanet, tan poc acostumat a racionalitzar els entusiasmes, se'n va anar amb la cua entre cames.

França s'ha posat a to, i ens ha posat a to. Aquests dies sovintaja la gent que et trobes i et diu «caram, aquests francesos sí que tenen sort. Has vist quins debats? Has vist quina participació?». És clar que França havia desaparegut excessivament del nostre imaginari polític, però també és clar que la polarització política francesa ens està fent reflexionar sobre la situació política al nostre país.

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

França: uns apunts

— píndoles —

«Ségolène i Sarkozy no **S'ENFRONTAVEN** només en el camp de les **IDEES**, sinó també en el de la representació **POLÍTICA**, una part essencial de la **TASCA** de les persones que ens hi dediquem»

França pot ajudar a despertar consciències adormides o presoneres dels apriorismes de sempre. Si Sarkozy ens pot servir per a alguna cosa als catalans, és per fer-nos adonar que la política serveix per compartir visions i dur-les a terme. I que els polítics tenen l'obligació d'encarnar aquestes visions. Tot i que parlo de França no em puc estar de recomanar-vos un vídeo de Tony Blair penjat al Youtube. Teclegeu «Blair Stay Go» al cercador i, entre la música i el muntatge, veureu el que vol dir

encarnar un lideratge. Ségolène i Sarkozy no s'enfrontaven només en el camp de les idees. S'enfrontaven també en el camp de la representació política, una part essencial de la tasca de les persones que ens hi dediquem. Sarkozy encarna el líder de tradició republicana i bonapartista, el gran monarca republicà de la cinquena República; un home fort, de conviccions, de principis. No els jutjo. Solament constato els fets.

Royal, en canvi, jugava en el camp de l'empatia, de l'abraça-

«Els **POLÍTCIS** que s'entesten a seguir les enquestes, a fer política **D'ACORD AMB** les columnes **D'OPINIÓ**, s'acaben convertint en còmplices de la **DESAFECCIÓ** política»

— píndoles —

da dolça, del que alguns dirien un lideratge modern, tan difícil d'articular i de comprendre, perquè al final els lideratges o són o no són. El drama de Royal, em sembla, és que encara està buscant la font que la impulsava a presentar-se a la presidència de la República. En una situació de confusió ideològica molt semblant a la de Rodríguez Zapatero, la deriva de Royal cap al radicalisme més que no cap a la socialdemocràcia liberalitzant (i, per tant, reformista) la van fer perdre d'entrada.

«El tall» del qual parlava Strauss-Khan, doncs, és una combinació de biografia, de conviccions, de somnis, d'idees i de capacitat de comunicar-les i de fer-les possibles, que només els polítics de raça poden i saben combinar. Els polítics que s'entesten a seguir les enquestes, a fer política d'acord amb les darreres columnes d'opinió, desvirtuen la tasca i s'acaben convertint en còmplices de la desafecció política. A més, a la curta o a la llarga, acaben desapareixent sense deixar rastre.

Un altre polític de gruix, l'israelià Shlomo ben Ami, comentava que el gran mal de la política occidental és la dels polítics que es passen la vida anant al darrere del centre, perquè al final això els acaba extraviant. La societat francesa havia pres consciència del seu estat de decadència, del malestar general expressat en la falta de confiança. I heus aquí que han votat algú que els ha dit: jo puc fer que França se'n surti. L'altra candidata també té una gran personalitat, però és molt clar que no ha sabut vèncer les pors que emergien, en forma de cotilla, de l'imaginari del PS. Espero que França ens ofereixi intuïcions noves per a la renovació.